

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

S. Ioannis Damasceni Historia, De Vitis Et Rebus Gestis SS. Barlaam Eremitæ, Et Iosaphat Indiæ regis

Johannes <Damascenus>

Coloniæ, 1624

Cap. XXVIII. Rex victos Philosophos cernens, irascitur. Nachor à Regis filio ad fidem conuertitur, ac Baptismum suscipit. Rex Philosophos cum ignominia expellit, Iosaphat multos ad fidem adducit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45244

REX, VICTOS PHILOSOPHOS
 ternens, irascitur. Nachor à Regis filio ad
 fidem conueritur, ac Baptismum suscipit.

Rex Philosophos cum ignominia ex-
 pellit. Iosaphat multos
 ad fidem addu-
 cit.

CAPVT XXVIII.

HÆc posteaquam à Nachore com-
 memorata sunt, Rex iracundia
 astrabat, Rhetores autem ipsius & sa-
 cerdotes muti stabant, vt qui nihil con-
 tra, præter infirmos quosdam ac nul-
 lius momenti sermunculos afferre pos-
 sent. At verò Regis filius spiritu exulta-
 bat, atque hilari vultu Dominum cele-
 brabat, qui ijs, quorum fiducia in iplo
 posita est, in rebus perplexis & impedi-
 tis exitum dat, qui que etiam per inimi-
 cum & hostem veritatem confirmabat,
 efficiebatque, vt & qui erroris ante-
 signanus erat, recte doctrine patronum
 se præberet.

Rex porrò, quamuis alioqui Nacho-
 ri vehementer irasceretur, nullo tamen
 eum malo afficere potuit, propterea
 quod lege coram omnibus ante pro-
 mulgata, ei pro Christianis liberè ver-
 ba fa-

ba facere permisisset. Ceterum ipse per
sape sermonibus ipsius oblectans, cum
per signa quaedam admonerat, ut illam
pugnandi a crimonia remitteret, at-
que Rhetorum disputationi manus da-
ret. At ille vehementius inualefcebat,
omnes ipsorum propositiones atque
argumenta refutans, errorisque, qui
tenebantur, fraudem ac fallaciam de-
regens. Cum autem pene ad vesperam
utque disputatio producta fuisset, Rex
concionem solui iussit: tanquam scilicet
postmodum rursus de hac re agitari
vellet.

Iosaphat autem Regem ita est alle-
cutus. Ut primo iuste omnia grati in-
fuiti, o Rex, ita iustitia quoque faciem
imponere, duorum alterum faciens, nempe
ut vel magistrum meum hac nocte
mecum manere permittas, ut de his re-
bus, de quibus crastina die cum ijs, qui
nos bello laceissent, verba facienda
sunt, vna dispiciamus, ac tu item tuos
assumens, arbitrato tuo cum illis ea,
quæ in rem futura videbuntur, medi-
teris: aut tuos mihi hac nocte conce-
dens, meum accipe: Quod si utriusque
apud te sint, meus nimirum in afflictio-
ne & metu, tui autem in lætitia & ani-
mi remissione, æquum mihi iudicium
istud

istud esse non videtur, sed principatus
licentia, & pactorum violatio. Rex ita-
que huius orationis lepore victus, as-
sumptis sapientibus & sacerdotibus
suis, Nachorem filio concessit, hac ni-
mirum spe fretus, fore, vt ea quæ polli-
citus fuerat, præstaret.

Regis itaque filius in palatium suum
proficiscitur, non secus atque Olympi-
cus quidam victor superatis aduersarijs
secum Nachorem habens. Quem cum
remotis arbitris acciuisset, his ad eum
verbis vsus est: Neme, qui sis, ignora-
re existimes. Certissimum enim habeo
te diuinissimum Barlaamum haudqua-
quam esse, verum Nachorem Astrolo-
gum. Ac miror, quid vobis in mentem
venerit, vt huiusmodi fabulam fingere-
tis, etque hoc vobis persuaderetis, vos
eas clarissima die oculis meis tenebras
obiecturos esse, vt pro oue lupum acci-
perem. Verum non abs re, prouerbio
fertur, Cor stulti vana cogitare. Atque
hæc quidem cogitatio & consilium ve-
strum rancidum sanè ac prorsus stoli-
dum erat. Opus autem quod ipse egi-
sti, omni prudentia & sagacitate ple-
num est. Ac propterea gaude, ô Na-
cher, & exulta.

Multas enim tibi hoc nomine gra-
tias

tias habeo, quod veritatis patrocinium hodierno die suscepisti, nec sceleratis verbis, ac versuta simulatione labia tua contaminasti: quin potius ea multis sordibus expurgasti, falsorum nimirum deorum errore confutato, atque Christianorum dogmatum veritate confirmata. Ego verò duplici de causa, vte tecum adducerem, operam dedi: altera, ne te Rex, priuatim tenens, supplicio afficeret, propterea quod non ea es locutus, quæ ipsi grata essent: altera, vt hodierno tuo beneficio, gratiam tibi rependam. Quoniam autem tandem pacto istud? Nimirum te admonens, vt à praua & periculosa hac via quam ad hunc vsque diem tenuisti, deflectas, ac rectam & salutarem semitam ingrediaris: quam quidem non ignorans, sed sponte malum amplectens, effugisti, in iniquitatis barathra & precipitia te ipsum impellens. Intellige itaque, ô Nachor, cum prudens & sagax sis, ac Christum solum, & vitam apud ipsum abstrusam eluceri stude, fluxis his & caducis contemptis ac pro nihilo habitis. Non enim in æternum viues: sed cum mortalis sis, iam iamque hinc abiturus es, quemadmodum & omnes, qui ante te extiterunt. Arque, ô
 remi-

temiferum, si, vbi iustum iudicium, ac iusta operum merces est, grauem peccati sarcinam tecum ferens abeas, nec eam prius abieceris, cùm abijcere procliue sit.

Nachor itaque ob huiusmodi sermones animo compunctus, his verbis usus est: Rectè dixisti, ô Rex, rectè inquam. Nam ipse quoque verum & ab omni mendacio alienum Deum, per quem omnia facta sunt, noui: atque item futurum iudicium scio, ex multis videlicet Scripturæ sacræ verbis id edoctus. Verùm improba consuetudo, atque antiqui supplantatoris versutia cordis mei oculos cæcauit, densasque animo meo tenebras offudit. Nunc autem ad verbum tuum abiecto tenebroso velamine, ad vultus Domini lucem accurram, forsasè enim mei miserabitur, pœnitentiæque ianuam mihi improbo ac rebeli seruo aperiet. Quanquam mihi fieri non posse videtur, vt peccatorum meorum, quæ arena grauiora sunt, & corum, quæ tum scias, tum ignorans perpetravi, veniam obtineam.

Hac oratione audita, Regis filius statim exurgit, atque animo incalescit, animumque Nachoris ad desperationem pro-

*Nachor
resipiscit*

*Ioan. 8.**Despera-
tionis re-
medium.**Matt. 20.*

propendentem recuperare atque erigere incipit. Nulla enim, ô Nachor, inquit, nulla de hac re dubitatio animi tuum subeat. Scriptum est enim, posse Deum etiam ex his lapidibus excitare filios Abrahæ. Quod quidem, ut aiebat, Pater Barlaam, quid aliud est, quam quod homines deploratæ improbitatis, atque omni iniquitatis genere contaminati, salutem consequi possint, Christi que filij effici: qui pro sua summa & incredibili humanitate omnibus sese ad meliorem frugem recipientibus cœlestes portas patefecit? Neque enim cuiquam omnino salutis aditum præcludit. Verum eos, quos scelerum prænitent, misericordî animo suscipit. Ob eamque causam ijs, qui hora prima, & tertia, & sexta, & nona, & undecima ad vineam accesserunt, æqua merces tribuitur, quemadmodum Euangelis scriptis proditum est. Ac proinde etiam si ad hunc usque diem in peccatis consenueris: tamen si feruenti animo accedas, eadem, quæ ijs, qui ab adolescentia certamen subierunt, præmia consequeris.

Hæc & multa alia cum diuinissimum iuuenis ad Nachorem in malis inuenerat de pœnitentia locutus fuisset

ip

ipſi qu
stum q
repro
masse
recca
ratum
quam
mollie
asseru
Sta
Tu qu
pore
myste
tremu
velim
pus,
uellat
ciscar
que D
per po
redda
aliter
ciam
fectu
nem
plect
ad D
emit
Eg
punc

ipſique veniam ſpōndiſſet, Chri-
ſtumque facilem ac propitium ipſi fo-
repromiſſet, illudque pro certo affir-
maſſet, eum pro ſua bonitate ſemper
peccatoris pœnitentiam ſuſcipere pa-
ratum eſſe, ægram ipſius animam, tan-
quam medicamentis quibuſdam e-
molliens, ipſum proſus in ſanitatē
aſſeruit.

Statim enim ad eum Nachor dixit:
Tu quidem, ô animo etiā quā corpore
nobilior, qui admirabilibus his
myſterijs præclarè imbutus es, ad ex-
tremum uſque in præclara confeſſione
velim maneat: nec eam aut ullum tem-
pus, aut ullus modus è tuo pectore e-
uellat. Ego autem hac ipſa hora profi-
ciſcar, ut ſalutem meam quæram, mihi-
que Deum, quem ad iram prouocaui,
per pœnitentiam propitium ac facilem
reddam. Non enim poſthac, niſi tibi
aliter videatur, Regis faciem conſpi-
ciam. Ingenti autem animi lætitiā af-
fectus Regis filius, atque hunc ſermo-
nem libenter excipiens, ipſum com-
plectitur, & exoſculatur: attentis que
ad Deum fuſis precibus, cum è palatio
emittit.

Egreſſus autem Nachor, animo com-
punctus, in denſiſſimam ſolitudinem

P

cer-

Luc. 7.

cerui instar profiliit, atque in monachi
cuiusdam, qui sacerdotij dignitate or-
natus erat, speluncam se confert: in qua
ille propter imminentem metum deli-
tescebat. Atque ante ipsum feruentissi-
mo pectore humi sese prouoluit, ipsius-
que pedes, instar videlicet veteris illius
meretricis, lachrymis perfudit, ac di-
uinum baptismum exposcit. Sacerdos
itaque, utpote diuina gratia plenus, in-
gentem animo voluptatem cepit, eum-
que confestim, ut mos ferebat, per dies
haud paucos Christianę fidei rudimen-
tis institutum, diuino baptismo perfici-

Marc. ult.

*cit in nomine Patris, & Filij, & Spiritus
sancti.* Mansit autem cum illo Nachor,
perpetua ob ea peccata, quę perpetua-
rat, pœnitentia ductus, Deum quę be-
nedicens, qui neminem perire vult, ve-
rùm omnium resipiscentiam expedit,
atque eos, qui pœnitentiam agunt, la-
manè ac benignè excipit.

2. Pet. 3.

Ezech. 18.

*Regij ani-
mi anxie-
tas.*

Rex autem, cum de Nachoris rebus
manè certior factus fuisset, ac spe sua
excidisset, & præterea sapientes suos
ac stolidos oratores nullo negotio su-
peratos fuisse conspexisset, in magna
animi anxietate versabatur: eosque
cum graues prius contumelias ac dede-
cora ipsis intulisset, ac nonnullos etiam
bub

bubulis neruis atrocem in modum la- *Impostorū*
 cerasset, ipsorumque oculos fuligine il- *iusta pœ-*
 leuisset, à se ablegauit. Ipse autem fal- *na.*
 sorum deorum imbecillitatem damna-
 re incepit: etiam si alioqui nondum ad
 Christi lucem plenè ac perfectè oculos
 conijcere in animum induceret. Ete-
 nim densa caliginis nubes, ipsi vndique
 affusa, cordis ipsius oculos adhuc tene-
 bat. Ceterùm non iam Sacerdotes suos
 in honore habebat, nec festa & libami-
 na simulacris suis peragebat: verùm *Passiones*
 animo in vtramque partem vacillabat: *retinent*
 hinc nimirum deorum suorum imbe- *à verita-*
 cillitatem improbens, illinc autem E- *te.*
 uangelicæ vitæ sinceritatem reformi-
 dans, prauaque consuetudine ita con-
 strictus, vt ab ea vix auelli posset. Siqui-
 dem corporearum voluptatum seruitu-
 ti maiorem in modum addictus erat,
 vitiosisque affectionibus prorsus ope-
 ram dabat, captiui instar ductus, atque
absque vino, vt Isaiaë verbis vtar, ebrius, Isa. 51.
& ab improba consuetudine tanquam fre-
no quodam retractus.

Cùm igitur Rex cum duplici cogita-
 tione ad hunc modum luctaretur, nobi-
 lissimus ipsius filius, ac verè Regio ani-
 mo præditus, in suo palatio quietus de-
 gebat, naturæ suæ generositatem, mo-
 destiam,

destiamque & constantiam per opera cunctis declarans. Nam theatra & eorum certamina, & venationum exercitationem & inania omnia iuuenilis ætatis studia, & imposturas quibus stulti animi deliniuntur, & inescantur, nihili omnino ducebat: verum ex Christi mandatis omnino pendebat, ac diuino amore fauciatus, cum expetebat, qui verè expetendus est, totus suavis, ac totus desiderabilis, atque eiusmodi, vt sine vlla saturitate expetatur.

Cant. 5.

In memoriam autem rediens magistri sui Barlaam, atque ipsius vitam sibi ante oculos proponens, ipsius amore animam suam demulceri sentiebat, ac quoniam pacto ipsum videret, summo studio curabat. Atque ipsius sermones sine vlla intermissione in corde suo circumferens, erat tanquam arbor secus aquarum decursus plantata, perpetuoque irrigata, ac tempestiuos Domino fructus afferens. Multas enim animas è diaboli laqueis eripuit, Christoque seruatam obtulit. Siquidem multi ad eum sese conferentes, salutaribus sermonibus fruebantur. Ex quibus non pauci, fuga relicto errore, ad salutarem doctrinam accurrebant. Alij autem rebus

Zelus animarum.

bus huius vitæ longum valere iussis, *Iosaphat*
 monasticam palæstram capessabant. *orationi-*
 Ipse autem orationibus & ieiunijs ope- *bus vaca-*
 ram dabat, identidemque hanc vocem *bat & ie-*
 ad Deum mittebat. O Domine mi, & *ieiunijs.*
 Domine mi ac Rex, cui ego credidi, ad
 quem ego profugi, atque errore libera-
 tus sum, dignam famulo tuo Barlaamo
 mercedem repende, pro eo quod mihi
 oberranti, te, qui via, vita, & veritas es, *Ioan 14.*
 demonstraui. Ac mihi hoc concede,
 vt rursus illum in corpore angelum, *Hebr. 11.*
 quo mundus dignus non est, conspi-
 ciam, atque cum eo, quod mihi vitæ
 superest, conficiam, vt vitæ ipsius vesti-
 gijs insistens, tibi Deo ac Domino pla-
 ceam.

THEVDAS MAGVS AB IMPIIIS
Sacerdotibus accersitus. Regem ad deorum
cultum reuocat, ipsique suadet, vt per
impudicarum mulierum blandi-
tias filium ad se pertra-
here cone-
tur.

CAPVT XXIX.

EO autem tempore publicum falso-
 rum deorum festum in vrbē illa erat.
 Regem porro huic festo interesse, ac
 P 3 copia